

Симеонъ се провъзгласилъ въ края на 924 г. за „даръ и самодържецъ на венчки българи и гърци“ и заповѣдалъ на войскитѣ си да навлѣзатъ отново въ Византия.

Повдигане на хърватитѣ противъ Симеона. — За да отвлѣкатъ и тоя пѣть Симеона отъ Цариградъ, византийцитѣ повдигнали противъ него хърватитѣ. Силна българска войска потеглила въ (925 г.) подъ началството на Алогоботура прѣвъ Сърбия и нахлула въ Хърватско, но била разбита. Тогава Симеонъ започналъ грозни приготовления, но папата, за да спаси хърватитѣ отъ Симеоновото отмъщение и да ги откъсне отъ Византия, намѣсилъ се въ войната и изпратилъ (въ 926 год.) пратеници до Симеона, да го склонятъ на миръ. Симеонъ се съгласилъ подъ слѣднитѣ условия: папата да признае царското му достойнство и да му изпрати корона и скиптеръ, а българската църква да признае за самостоятелна и да благослови българския патриархъ. Условията били приети, мирътъ сключенъ и рѣдѣтъ на българитѣ се разавързали. Тогава империята се намѣрила въ голѣма опасностъ. Романъ Лакапенъ прибѣгналъ пакъ къмъ най-унизителна молба, като писалъ на българския царъ, че нищо нѣма да пожали: нито злато, нито сребро, нито скъпоцѣнни одежди, нито земя, стига Симеонъ да се съгласи на миръ. Въирѣки това, Симеонъ продължавалъ приготовленията си, за да смаже окончателно Византия. Но въ врѣме на тия приготовления той скоропостижно починалъ на 27 май 927 г.

Симеонъ билъ единъ отъ най-образованитѣ хора на врѣмето си, а при това ималъ дарби на отличенъ пълководецъ и хитъръ дипломатъ. Той царувалъ 35 години и сполучилъ да завземе всичкитѣ земи на Балканския полуостровъ, освѣнъ Пелопонесъ и градоветѣ: Цариградъ, Солунъ и Драчъ; тѣй че границитѣ на царството му се прострѣли отъ Дунава до Цариградъ и отъ Черно море до Адриатическо.